

HỒI 57

Lưỡng Phiệt Tương Tranh

Hương Ngọc Sơn sắp xếp cho ba người ở trên tầng hai của khoang thuyền, ba gian phòng phía đối diện là tấm thất của Tiêu đại tử, Hương Ngọc Sơn và một nhân vật thần bí mà Hương Ngọc Sơn không nói cho họ biết. Tổ Tổ đã phải chịu cực nhọc nhiều ngày nay, sớm đã không cưỡng lại sự mệt mỏi, sau khi dùng cơm xong, lập tức về phòng đi nghỉ. Khấu Trọng thì sang bên phòng Từ Tử Lăng nói chuyện.

"Lần này hồngбет rồi, xem ra Tổ tử rất có hảo cảm với tên Hương tiểu tử đó, thật không hiểu tại sao Lưu Hắc Thát thì tử ấy không thấy hợp nhãn, mà lại đi thích cái tên tiểu tử cả năm môi xanh mặt trắng như kẻ chết đói này chứ?"

Từ Tử Lăng quả quyết nói: "Ý trung nhân chân chính của Tổ tử chắc chắn vẫn là Lý đại ca. Chỉ có điều không hiểu giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nên mới khiến Tổ tử nguội lạnh với huynh ấy. Không được! Chúng ta tuyệt đối không thể để Tổ tử yêu thích cái tên tiểu tử thân thế không trong sạch này".

Khấu Trọng nói: "Trừ phi lập tức rời khỏi đây, bằng không những chuyện như thế này rất khó nhúng tay vào, có điều muốn đi cũng không phải chuyện dễ. Tạm thời không nói tới chuyện Tổ tử có chịu đi hay không, chỉ xét tới tình tới lý, chúng ta cũng không thể bỏ đi rồi, huống hồ ta với người đầu thế bỏ lỡ cơ hội báo thù cho mẹ chứ? Lẽ nào chúng ta lại tự cầm cuốn sổ đỏ đi chặn đường Dương Quảng để kêu oan hay sao? Lúc đó thì e rằng bị Vũ Văn Hóa Cốt một đao tiễn về địa phủ rồi!".

Từ Tử Lăng nói: "Người có tin được tên Hương tiểu tử đó không? Nếu có thể tin được hẳn, cứ dứt khoát đem cuốn sổ giao cho hắn, mặc cho hắn xử lý chuyện này là được. Vậy thì chúng ta có thể dứt khỏi chuyện này để đến Lạc Dương tìm Lý đại ca, ta thấy vậy còn tốt hơn là phải thấy Tổ tử cứ sầu muộn cả ngày thế này".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Cái gì mà sầu muộn cả ngày, người không thấy vừa rồi tên Hương tiểu tử đó làm tử ấy vui vẻ thế hay sao? Có điều đề nghị của người cũng có thể nghiên cứu, nếu gặp phải Vũ Văn Hóa Cốt ở Giang Đô, e rằng mạng nhỏ này của chúng ta khó mà giữ được".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Vẫn không xong. Mỗi thâm cừu đại hận của mẹ phải do đích thân chúng ta báo mới được, nếu chỉ vì một chút khó khăn mà đã phải mượn tay kẻ khác, sau này làm sao có thể đối diện với lương tâm của mình chứ?".

Khấu Trọng tức giận nói: "Thằng cũng là người, ngang cũng là người. Ta chỉ thuận theo ý người mà nói, không ngờ người lại trở mặt trách ngược lại ta".

Từ Tử Lăng cười cầu hòa nói: "Coi như ta đuối lý đi! Hi! Đại tỷ lả lơi kia dường như rất có ý với tiểu tử người, nói không chừng đêm nay sẽ mò vào giường người nữa đó!".

Khấu Trọng giật mình nhảy dựng lên: "Đừng nói lăng nhăng nhé, nếu ả ta mà phát hiện ta vẫn còn trong trắng, sau khi hành sự phát cho ta một cái bao đỏ làm lễ khai quan thì ta còn mặt mũi nào nữa? Ha... lần này chúng ta áo gấm hôi hương, nhất định phải đến Thiên Tiên Lâu, tìm Ngọc Linh tiểu thư uống rượu mới được, với nhân phẩm cao vời của ta với người, nói không chừng sẽ được...".

Từ Tử Lăng chẳng chút hứng thú ngắt lời gã: "Người thích đi thì cứ đi một mình! Nhưng để ý đừng để Vũ Văn Hóa Cập gặp phải là được".

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi: "Người đổi tính từ khi nào vậy, trước đây không phải người muốn đi thanh lâu bừa bãi còn hơn cả ta hay sao?".

Trong mắt Từ Tử Lăng dường như vẫn còn vẻ sợ hãi: "Lần nào chúng ta đến thanh lâu cũng đâu có chuyện gì tốt, người muốn tìm người đi cùng thì cứ tìm Hương tiểu tử ấy, nói không chừng Thiên Tiên Lâu cũng là do nhà hắn mở đó!".

Khấu Trọng tròn mắt nhìn gã hồi lâu, rồi vỗ đùi nói: "Hà! Ta hiểu rồi, người có ý với Trinh tẩu bán bánh bao có phải không? Tiểu tử này thật là hư hỏng!".

Từ Tử Lăng tức tới sém chút thì động thủ giáo huấn Khấu Trọng một trận: "Ta là loại người đó sao? Trinh tẩu đã là thê thiếp của lão Phùng, nếu còn nói bậy, ta sẽ không thèm nói chuyện với người nữa".

Khấu Trọng cười cười nói: "Đại gia bớt giận, chỉ là ta thấy người hơi không có nghĩa khí nên mới cố ý chọc tức mà thôi. Rõ ràng người biết thanh lâu là nơi hung hiểm mà vẫn để ta một mình đi tới đó mạo hiểm, người có phải huynh đệ hay không vậy?".

Từ Tử Lăng không vịn vẹo được gã, đành phải nói: "Người muốn thế nào thì thế ấy vậy! Nhưng ngàn vạn lần không được để Tổ tỷ biết đó!".

Khấu Trọng cả mừng, cười hì hì nói: "Dù sao chúng ta cũng đã học được chút dị dung thuật, đến lúc ấy hóa trang cho già đi một chút, Vũ Văn Hóa Cốt đã nhiều năm không gặp chúng ta, cho dù có đối diện với nhau chưa chắc y đã nhận ra đâu".

Lúc này chợt có tiếng gõ cửa vang lên cùng với thanh âm của Hương Ngọc Sơn: "Hai vị đại ca vẫn chưa ngủ sao? Tiểu đệ có thể vào nói vài câu không?".

Hai gã nhú mặt chau mày, nhất thời không tìm được lời cự tuyệt, đành phải để ý bước vào. Hương Ngọc Sơn thoải mái ngồi xuống đối diện với hai gã, cười cười nói: "Ta đã quen ngủ muộn, không đến canh ba quyết chẳng thể nào yên giấc, thật ngượng mộ những người dễ ngủ như là Tổ Tổ cô nương vậy".

Khấu Trọng xuống giường, ngồi xuống một trong hai chiếc ghế dựa sát tường, liếc mắt nhìn Hương Ngọc Sơn nói: "Chẳng trách lúc nào cũng mặt xanh môi trắng, hai mắt lơ đãng như thiếu ngủ".

Hương Ngọc Sơn cười khở: "Sắc mặt ta không tốt, không phải là do thiếu ngủ, mà là do hai năm trước luyện công bị sai đường, Khấu huynh hiểu lầm rồi!" Từ Tử Lăng kinh ngạc nói: "Thì ra là vậy, rốt cuộc là luyện loại công phu gì mà có vấn đề thế?".

Hương Ngọc Sơn nghiêm mặt nói: "Hai vị đã nghe nói đến một người gọi là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên hay chưa?".

Hai gã hoang mang lắc đầu.

Hương Ngọc Sơn nói: "Chẳng trách hai người chưa nghe qua. Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên là môn chủ của Âm Quý Môn, môn phái này có thể nói là bang phái thần bí nhất trong võ lâm, tà môn phi thường, là tử địch đối đầu với Từ Hàng Tịnh Trai. Mỗi một khoảng thời gian, hai môn phái này lại phái ra những đệ tử kiệt xuất nhất để quyết chiến sinh tử với nhau. Nghe đồn, nếu bên nào bại trận thì trong vòng hai mươi năm sẽ không được đặt chân ra giang hồ nữa bước. Cũng may trong vòng trăm năm nay, lần nào Từ Hàng Tịnh Trai cũng đều thắng trận, bằng không nếu để Âm Quý Môn xuất thế tác ác, thật không biết giang hồ sẽ còn có chuyện gì nữa".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tròn mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ trong giang hồ đúng là không chuyện gì là không có.

Từ Tử Lăng nói: "Chúc Ngọc Nghiên này nhất định là rất lợi hại đúng không?".

Hương Ngọc Sơn thở hắt ra một hơi nói: "Điều này còn phải nói nữa sao? Những cao thủ đời trước đều cho rằng bà ta là tà môn đệ nhất cao thủ. Theo tin tức của chúng ta, Âm Quý Môn đã phái xuất ra cao thủ kiệt xuất nhất trong vòng gần trăm năm nay, rất có khả năng chiến thắng đại biểu của Từ Hàng Tịnh Trai, nếu như thật sự như vậy, giang hồ vốn đã đầy mưa gió này sẽ có rất nhiều biến hóa mà hiện giờ vẫn chưa thể nào lường trước được".

Khấu Trọng hiếu kỳ hỏi: "Người này là nam hay nữ, niên kỷ độ bao nhiêu?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Chuyện này thì chưa được biết! Gia phụ có chút uyên nguyên với một vị trưởng lão trong Âm Quý Môn nên mới biết được tin tức này, nhưng cũng chỉ biết được tới đó mà thôi. Phàm là người của Âm Quý Môn, khi gia nhập môn phái đều phải lập thệ, không được tiết lộ bất cứ chuyện gì trong môn phái. Vị trưởng lão kia vì nhất thời say rượu nên mới thất ngôn, sau chuyện này thì vô cùng hối hận, đã nhiều lần dặn dò gia phụ không được nói cho bất cứ ai".

Khấu Trọng tỏ vẻ ngạc nhiên: "Nếu đã như vậy, tại sao huynh lại nói với hai chúng ta làm gì?".

Hương Ngọc Sơn phần nộ nói: "Chính vì bị hấn ta hại nên ta mới ra nông nổi này. Trước khi đi, hấn ta đã viết lại một bản bí kíp luyện công giao cho gia phụ, bảo gia phụ theo đó mà luyện tập. Gia phụ tự vấn mình không có khả năng luyện công, nên đã đưa cho ta luyện tập. Không ngờ trên đời lại có loại công phu hại người như thế, nếu người luyện công không kiêng sắc dục, kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết. Hơn nữa, nếu đã bắt đầu luyện, sẽ phải tiếp tục luyện mãi đến khi nào tẩu hỏa nhập ma thì thôi. Cũng may ta trước nay đều không phải kẻ chăm chỉ luyện công, lại không dính đến nữ sắc, sau khi tẩu hỏa nhập ma lại được bang chủ hao tâm tổn lực giải cứu, nên mới không trở thành phế nhân đó. Hai vị nói ta có nên giữ bí mật cho hạng người này không?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngẩn người, giờ mới biết trên đời này lại có hạng người bỉ ổi thâm độc đến thế, trong lòng không khỏi nảy sinh sự đồng cảm với y.

Khấu Trọng húng hắng ho: "Thì ra huynh không thích nữ sắc, thật không ngờ!".

Hương Ngọc Sơn lúng túng nói: "Không phải không thích nữ sắc, mà là không thích trên hoa gheo cỏ mà thôi, trừ phi ta gặp được người mình thật sự yêu thích. Sau lần đó, công lực của ta bị giảm sút gần hết, bằng không thành tựu đâu chỉ có vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ có phải đã hoàn toàn phục nguyên rồi hay không?".

Hương Ngọc Sơn chán nản nói: "Nếu đã phục nguyên rồi, sắc mặt của ta có khó coi như vậy không? Mỗi lần có gió có mưa, thời tiết thay đổi là toàn thân ta lại đau nhức, khó chịu đến chỉ muốn tự tận! Hừ! Lão tặc đó thật đáng chết!".

Khấu Trọng nói: "Không trị được sao?".

Hương Ngọc Sơn thở dài: "Ta cũng không nhớ đã có bao nhiêu người xem bệnh cho mình rồi nữa. Kết luận cuối cùng là trừ phi có người cùng lúc dùng hai luồng tiên thiên chân khí chí hàn và chí nhiệt đả thông kỳ kinh bát mạch, bằng không cả đời này cũng không thể phục nguyên được".

Khấu Trọng giật mình hỏi: "Hai người có được không?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Không phải là không được, nhưng hàn nhiệt buộc phải đồng nguyên mới được. Ôi! Phàm là người luyện công đều là thiên về hàn hoặc thiên về nhiệt, rất hiếm người luyện được cả hai thứ chân khí này cùng một lúc, mà điều quan trọng nhất là đó phải là tiên thiên chân khí mới được. Cao thủ như vậy muốn tìm một người còn khó, huống hồ là tìm được người nào cùng lúc luyện được cả hàn nhiệt nhị khí? Ta sớm đã tuyệt vọng từ lâu rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh cười cười nói: "Tiểu tử! Huynh được cứu rồi!".

Sáng sớm hôm sau thuyền đã đi qua Trần Lưu. Lúc bốn người bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Tố Tố và Hương Ngọc Sơn cùng ngồi trong khoang thuyền dùng bữa, Tố Tố ngạc nhiên hỏi: "Đêm qua nhất định Hương công tử đã ngủ rất ngon, xem ra tinh thần đã tốt hơn rất nhiều!" Hương Ngọc Sơn phẫn chấn nói: "Không liên quan đến chuyện ngủ ngon hay không, mà là căn bệnh đã làm khổ ta hơn hai năm nay đã được hai vị đại ca đây chữa khỏi quá nửa, chỉ cần một đêm công phu nữa là có thể hoàn toàn kháng phục. Khấu huynh và Từ huynh đúng là tái sinh phụ mẫu của ta".

Khấu Trọng mệt mỏi nói: "Ta không những không phải là tái sinh phụ mẫu gì gì đó, lại càng không phải là đại ca của tên lão tiểu tử như huynh. Con người huynh đúng là chỉ nghĩ đến chuyện có lợi cho mình, đêm qua đã khiến chúng ta mệt đến gần chết, đêm nay lại muốn nữa sao?".

Từ Tử Lăng cũng ủ rũ nói: "Thì ra nội thương của Hương huynh nghiêm trọng như vậy, ít nhất ta phải nghỉ ngơi hai ba ngày nữa mới được".

Tổ Tổ hỏi rõ xem là chuyện gì rồi vui vẻ nói: "Cứu người thì hãy cứu cho chót đi! Hôm nay hai đệ hãy đả tọa luyện công, nếu khôi phục được tinh thần thì hãy trị khỏi thương thế cho Hương công tử luôn".

Hương Ngọc Sơn nhìn nàng với ánh mắt vừa say mê vừa cảm kích: "Nghỉ ngơi hai ba ngày cũng là chuyện rất nên".

Khấu Trọng bực bội nói: "Đến lúc ấy hãy hay! Đúng rồi! Đêm qua ta quên mất không hỏi huynh tại sao Độc Cô phiệt và Vũ Văn phiệt lại đấu đá nhau kịch liệt đến vậy? Chiếu lý Độc Cô phiệt là người trong họ với mẫu thân Độc Cô thị của Dương Quảng, quan hệ với Tùy thất phải mật thiết hơn cả Vũ Văn phiệt mới đúng, tại sao lại để Vũ Văn phiệt chiếm thế thượng phong như vậy?".

Hương Ngọc Sơn cung kính đáp: "Chuyện này nói ra thì dài lắm. Dương Kiên có năm người con trai, đều là do hoàng hậu Độc Cô Thị sinh ra cả. Khi đó Dương Kiên còn vui mừng tự nhủ, cho rằng năm đứa con này cùng một mẹ sinh ra, huynh đệ thân thiết, sẽ không có chuyện tranh quyền đoạt lợi. Chẳng ngờ lão nhị Dương Quảng lại sát huynh diệt phụ, lại cưỡng hiếp cả sủng phi của Dương Kiên là Trần phu nhân, dâm loạn khắp chốn cung đình. Chuyện này người của Độc Cô phiệt biết rõ nhất, vì vậy Dương Quảng vô cùng uý kỵ, nên đã không ngừng bồi dưỡng cho Vũ Văn phiệt để khống chế Độc Cô phiệt, trong đó đương nhiên còn có rất nhiều tình tiết mà người ngoài như chúng ta không thể nào biết được!".

Từ Tử Lăng nói: "Hiện giờ Độc Cô phiệt có những người nào làm quan trong triều?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Người được Dương Quảng tín nhiệm nhất chính là nhân vật số hai trong Độc Cô phiệt, Độc Cô Thịnh, y là cao thủ hộ giá của Dương Quảng, nơi nào có mặt Dương Quảng đều có thể thấy mặt y".

Khấu Trọng thừa cơ hỏi tiếp: "Võ công của người này so với Độc Cô Bá thế nào?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Nếu luận võ công, đương nhiên là Vu Sở Hồng là nhân vật đệ nhất trong Độc Cô gia, tiếp đó thì đến nhị tử phiệt chủ Độc Cô Phong của bà ta, rồi tới Độc Cô Thịnh và Độc Cô Bá. Theo ta thấy thì có lẽ Độc Cô Thịnh lợi hại hơn Độc Cô Bá một chút".

Từ Tử Lăng hỏi: "Hiện giờ rốt cuộc là bên cạnh Dương Quảng còn những nhân vật nào nữa?".

Hương Ngọc Sơn đáp: "Hiện giờ hai nhân vật được sủng ái nhất bên cạnh Dương Quảng chính là hai tên gian tặc tiểu nhân, nội sử thị lang Ngu Thế Cơ và ngự sử đại phu Phỉ Uẩn.

Điểm khiến Dương Quảng thích nhất ở hai tên này chính là chúng chỉ báo hỉ không báo ưu, đem tất cả những văn thư hỏa tốc gì đó bỏ hết đi".

Y than dài một tiếng rồi lại nói tiếp: "Lần này Dương Quảng tránh tới Giang Đô, quân lính đi theo cũng có tới mười lăm vạn, nếu có thể hạ được một đạo thánh chỉ ra hôn, cổ vũ sĩ khí, cũng chưa chắc là không làm được gì. Đáng tiếc là y vẫn cả ngày hoang dâm vô độ, làm con rùa rút đầu, thật khiến người ta khó mà hiểu nổi".

Khấu Trọng nói: "Ngu Thế Cơ và Phỉ Uẩn chắc đều là văn quan, không biết có nhân vật nào võ công lợi hại không vậy?".

Hương Ngọc Sơn đáp: "Độc Cô phiệt thì có Độc Cô Thịnh ta vừa nói, Vũ Văn phiệt thì có hai huynh đệ Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập, sau đó đến lượt người cùng tề danh với Vương Thế Sung, thống lĩnh cấm vệ quân Tư Mã Kham, nếu không có bốn người này bảo vệ, e rằng hôn quân sớm đã bị người ta giết không biết bao nhiêu lần rồi".

Từ Tử Lăng nói: "Ta vẫn còn một chuyện chưa hiểu, nhìn bề ngoài, bọn chúng và Ba Lăng Bang của huynh vẫn có quan hệ rất tốt, tại sao Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn lại nghe lời của Vũ Văn phiệt mà ám sát quý bang chủ chứ? Dù sao thì y cũng là người của hoàng tộc mà?".

Hương Ngọc Sơn thở dài một tiếng: "Thực không dám dấu, trong cuộc đấu tranh giữa Vũ Văn phiệt và Độc Cô phiệt, tiền bang chủ thiên về phía Độc Cô phiệt, vì vậy nên mới bị Vũ Văn phiệt thống hận, mà giết đi để trừ hậu hoạn".

Khấu Trọng càng thêm hồ đồ, chau mày nói: "Nhưng sao Dương Hư Ngạn sao lại tham gia vào cuộc đấu tranh này?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Dương Hư Ngạn tại sao cấu kết với Vũ Văn phiệt, đây vẫn còn là một câu hỏi chưa có lời đáp. Theo tin tức mà ta biết được, Dương Quảng không hề biết chuyện tiền bang chủ bị Dương Hư Ngạn ám sát".

Tổ Tổ nói: "Sau khi đến Dương Châu, tiểu Trọng và tiểu Lăng rốt cuộc có thể giúp gì cho các người để đối phó Vũ Văn phiệt?".

Hương Ngọc Sơn tinh thần phấn chấn nói: "Hỏi hay lắm, ta chuẩn bị sắp xếp cho Khấu huynh và Từ huynh đi bá kiến hôn quân đó".

Ba người cả kinh, thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Tiếng cười của Tiều đại tử vang lên bên ngoài: "Đây chính là điểm hay nhất của kế hoạch này".

Mỹ nữ có cặp mắt lá lơi, thân hình yếu điệu này mang theo một mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng cất bước vào trong sảnh, đến sau lưng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, đặt tay lên vai hai gã, cúi đầu ghé sát tai hai gã nói: "Hiện giờ Vũ Văn Hóa Cập đã đổ hết chuyện Trường Sinh Quyết lên đầu hai người rồi, chúng ta định tương kế tựu kế, để cho hai người đến trước mặt hôn quân tố cáo Vũ Văn Hóa Cập đã giấu Trường Sinh Quyết đi, thêm vào chuyện cuốn sổ của Đông Minh phái, lúc đó hôn quân kia không hoài nghi Vũ Văn phiệt mới là lạ đó!".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Dương Quảng nổi tiếng giết người không chớp mắt, nếu nhớ hấn tức giận, chém đầu hai chúng ta thì làm thế nào?"

Từ Tử Lăng cũng nói: "Ngàn vạn lần không thể để hôn quân gặp được Tố tử, bằng không hậu quả e rằng khó tưởng tượng".

Hương Ngọc Sơn vội nói: "Hai vị yên tâm, chúng ta đã có kế hoạch chu đáo, Chu phi trong hai phi tử được Dương Quảng sủng ái nhất là người của chúng tôi, sớm đã đổ mê hồn thang cho Dương Quảng, chỉ ra bên trong chuyện Trường Sinh Quyết nhất định có điều gì lẩn khuất rồi. Vì vậy bây giờ hôn quân đó đã hạ chỉ muốn gặp hai người để hỏi rõ chân tướng sự tình. Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con chứ? Mạo hiểm này cũng rất đáng làm đó!".

Tiêu đại tử buông hai người ra, ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, vui vẻ nói: "Có Độc Cô Thịnh đứng bên cạnh nói giúp, làm sao mà Dương Quảng không tin chứ? Ta có thể đảm bảo lần này hai vị công tử vô kinh vô hiểm!".

Khấu Trọng ngập ngừng nói: "Nhưng quan hệ của chúng ta và Độc Cô phiệt không tốt lắm, mấy ngày trước tiểu Lăng còn đánh bị thương Độc Cô Bá nữa".

Hương Ngọc Sơn và Tiêu đại tử tròn mắt nhìn Từ Tử Lăng, có vẻ như không dám tin vào mắt mình. Từ Tử Lăng liền đem chuyện hôm đó kể ra. Tiêu đại tử nói: "Chuyện này có lẽ không thành vấn đề, huống hồ Độc Cô Bá hiện giờ không có mặt ở Dương Châu, dù là y có ở đó, đại địch ở trước mắt, không ai ngu mà đi tính toán ân oán cá nhân".

Từ Tử Lăng tóc gáy dựng ngược nói: "Sau khi chúng ta vào cung, không phải sẽ mất đi tự do chứ?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Hai vị có gì không tiện à?".

Tiêu đại tử nói: "Chuyện này phải tùy theo tình thế phát triển mà ứng biến, chúng ta đã thương lượng với Độc Cô Thịnh rồi, đến lúc ấy y sẽ giả bộ ái tài, thu nhận hai vị làm đồ đệ, hai vị công tử có thân phận rồi, cục diện sẽ hoàn toàn không giống nữa". Khấu Trọng gật đầu nói: "Xem ra cũng rất có hứng thú, chuyện này nhất định phải làm cho Vũ Văn Hóa Cập phải bẽ mặt một phen".

Tố Tố lo lắng nói: "Tên hôn quân đó hỉ nộ vô thường, sẽ không có chuyện gì chứ?".

Hương Ngọc Sơn nói: "Không người nào hiểu rõ tính cách của tên hôn quân đó hơn là Chu quý phi, vì vậy nàng ta đã chuẩn bị sẵn một số lời để Khấu huynh và Từ huynh nói với hôn quân, chỉ cần khiến cho hắn vui vẻ, nói không chừng có thể được một chức quan nữa đó, Tố Tố cô nương xin cứ yên tâm".

Khấu Trọng trừng mắt nhìn gã nói: "Chẳng trách tên tiểu tử huynh thành tâm hợp tác như thế, thì ra là có chiêu này nữa".

Hương Ngọc Sơn kêu oan nói: "Hai vị là đại ân nhân, là tái sinh phụ mẫu của ta, ta làm sao có thể làm hại được chứ? Nếu hai vị mà có chuyện gì, Hương Ngọc Sơn này xin lập tức tự tận để tạ tội. Chuyện này có trời cao làm chứng, nếu như ta có sai lời, sau này sẽ không được chết một cách tử tế".

Tiêu đại tử lúc này mới để ý thấy sắc diện của Hương Ngọc Sơn đã hồng hào hơn trước, liền hỏi xem chuyện gì đã xảy ra, Sau đó kinh ngạc thốt: "Không ngờ Trường Sinh Quyết lại là võ công bí kíp, chuyện này thật khiến cho người ta khó mà tin nổi!".

Khấu Trọng đề phòng hỏi: "Đại tử không phải đã động lòng với Trường Sinh Quyết đấy chứ?".

Tiêu đại tử lắc đầu cười cười nói: "Trừ phi ta chịu phế bỏ toàn bộ công phu đã luyện từ trước tới giờ, bằng không dù có được Trường Sinh Quyết cũng chỉ luyện đến tẩu hỏa nhập ma mà thôi. Thật không ngờ hai vị lại coi thường người ta như thế, còn không mau xin lỗi đi!".

Khấu Trọng cười hì hì: "Chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, đại tử hà tất phải tưởng thật, xin lỗi thì xin lỗi!".

Tiêu đại tử liếc mắt đưa tình với gã, thấp giọng mắng: "Không có chút thành thật nào cả, không biết sau này sẽ có bao nhiêu thiếu nữ phải khổ vì Khấu công tử đây!".

Từ Tử Lăng lúc này đã ăn no uống say, đứng dậy nói: "Các vị cứ nói chuyện đi! cả đêm qua ta không ngủ được, bây giờ muốn về phòng nghỉ ngơi!".

Khấu Trọng cũng thừa cơ đứng dậy, cùng với Từ Tử Lăng đi về phòng. Trên đường, Khấu Trọng nói: "Nếu nói một cách khó nghe, chúng ta đã biến thành con cò của Ba Lăng Bang và Độc Cô phiệt rồi, dù rằng chúng ta tự nguyện để chúng lợi dụng. Chuyển đi này là phúc hay là họa, hiện giờ vẫn khó mà liệu định được".

Từ Tử Lăng nói: "Thế nào chúng ta cũng phải mang theo Tố tử bên mình, đặc biệt là không thể để tên hôn quân đó nhìn thấy, bằng không khi có chuyện, e rằng muốn chạy cũng không được. Chuyện này phải bắt Ba Lăng bang đáp ứng trước mới được".

Khấu Trọng gật đầu: "Hiện giờ bọn chúng đang cầu ở chúng ta, tự nhiên sẽ đáp ứng thôi. Tên Hương tiểu tử đó sau khi sắc mặt đỡ nhợt nhạt cũng có vẻ chính khí lắm. Công phu của Âm Quý Môn thật là tà ác, không ngờ có thể khiến người luyện tà khí xâm nhập như vậy".

Lúc này hai gã đã đi đến hành lang, chợt nghe thấy một tiếng "kẹt kẹt", cánh cửa của căn phòng không biết là của ai kia mở ra và đóng lại trong nháy mắt, dường như là có người vừa lên vào đó vậy. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy kỳ dị.

Khấu Trọng thấp giọng hỏi: "Có nhìn ra là ai không?".

Từ Tử Lăng gia tăng cước bộ, đến trước cửa căn phòng đó, gõ cửa nói: "Chúng ta nhìn thấy rồi! Mau mở cửa ra!" Thực ra, hai gã căn bản không rõ đó là ai, nhưng đối phương lên lút như vậy, tự nhiên là sợ bọn gã nhận ra người quen, nên gã mới cố ý ra vẻ biết rồi để lừa gạt y".

Trong phòng im lặng như tờ, một lát sau mới nghe "kẹt kẹt" một tiếng, cửa phòng bật mở. Hai gã vừa nhìn thấy đối phương, cùng đồng thanh thốt lên một tiếng kinh ngạc. Người trong phòng không ngờ lại là mỹ nhân sư phụ Vân Ngọc Chân, người đã truyền thụ Ô Độ Thuật cho hai gã.

Mỹ nhân này giờ đã hơi gầy so với trước, nhưng gương mặt vẫn tươi tắn, so bề phong vận có khi còn vượt quá lúc xưa nữa. Lúc này nàng đang cười tươi như hoa nhìn chăm chăm vào hai gã, đôi mắt long lanh chớp chớp nói: "Hai đồ đệ của ta cuối cùng đã thành nhân rồi, nhìn thấy đáng vẻ uy vũ oai phong của hai người, trong lòng vì sư cũng được an ủi!".

Sự việc quá bất ngờ, nhất thời hai gã cũng không biết làm gì. Hồi lâu sau, Khấu Trọng mới khôi phục tinh thần, cười hì hì nói: "Thiên hạ làm gì có loại sư phụ sợ gặp đồ đệ chứ? Lại càng không có loại sư phụ hại đồ đệ!".

Tiếp đó gã lại thò đầu vào phòng nàng, cố ý ra vẻ kinh ngạc nói: "Sao không thấy tình lang Độc Cô Sách của mỹ nhân sư phụ đâu vậy?".

Vân Ngọc Chân thở dài nói: "Coi như ta sai đi! Sau chuyện đó người ta đã hối hận muốn tự tuyệt cho rồi, còn vì các ngươi mà khóc mấy trận nữa, đừng tính sổ nữa có được không?".

Từ Tử Lăng nói: "Vậy tại sao bây giờ lại phải lén lút không dám gặp chúng ta như vậy?".

Vân Ngọc Chân nắm tay hai gã kéo vào phòng, đóng cửa lại rồi ngồi nhắm nghiền đôi mắt đẹp, nhu thuận nói: "Trong lòng xấu hổ, tự nhiên không dám đối mặt với hai người, bây giờ thì tốt rồi! Không cần phải ẩn ẩn nấp nấp nữa!".

Hai gã cũng không biết nên làm gì với nàng, nên cũng đành bỏ qua. Khấu Trọng nói: "Những chuyện trước đây không tính toán nữa, bây giờ cô nương lại định bày trò gì nữa đây?".

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Không ngờ Hương tiểu tử lại dám lừa gạt chúng ta, phải lập tức rời khỏi đây ngay!".

Vân Ngọc Chân mở mắt, cười khổ nói: "Đừng trách Hương công tử, là ta bảo hắn giấu hai người chuyện này, vừa rồi ta cũng định đi gặp hai người, nhưng không hiểu sao khi nghe thấy tiếng bước chân lại cảm thấy sợ hãi trong lòng, không dám gặp mặt nữa".

Khấu Trọng duỗi tay ra nói: "Được rồi! Nói cho cùng cô nương cũng là mỹ nhân sư phụ của bọn ta, chuyện trước đây không tính toán nữa, chỉ cần hôn một cái là coi như xong chuyện!".

Vân Ngọc Chân mắt hạnh trợn tròn, giận dữ quát: "Ngươi nói cái gì? Đồ đệ sao có thể hôn sư phụ chứ?".

Khấu Trọng xắn tay áo lên, bước tới trước mặt nàng nói: "Cô nương tưởng mình là sư phụ của bọn ta thật sao? Đó chỉ là cái biệt danh mà chúng ta đặt ra cho nàng mà thôi".

Vân Ngọc Chân giờ đã trở lại bình thường, bật cười nói: "Hôn thì hôn đi! Hảo đồ đệ! Chẳng lẽ vì sư phải sợ ngươi sao?".

Nói đoạn dang tay, định ôm Khấu Trọng vào lòng. Khấu Trọng sợ hãi thoái lui ba bốn bước liền. Vân Ngọc Chân liền bật cười khanh khách, đẩy cửa bước ra ngoài. Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không ngờ cuộc sống lại thú vị đến vậy.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>